

Sygnatura akt I C 1436/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 8 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dagmara Gałuszko

Protokolant: Pamela Wolska

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa T. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda T. K. kwotę 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016 roku,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.161 zł (jeden tysiąc sto sześćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów procesu,

IV. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 891 zł (osiemset dziewięćdziesiąt jeden złotych) tytułem kosztów sądowych,

V. odstępuje od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

SSR Dagmara Gałuszko

Sygn. akt I C 1436/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lipca 2013 r. powód T. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 18.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za wszystkie mogące powstać w przyszłości u powoda skutki wypadku z dnia 3.09.2012r. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 3.09.2012r. na drodze K-10 pomiędzy miejscowościami W.-L. kierujący autobusem marki S. o nr rej (...),

P. F., na prostym odcinku drogi na skutek niedostosowania prędkości do panujących warunków drogowych i nie zachowania należytego odstępu za poprzedzającym pojazdem uderzył w tył pojazdu marki S. (...) o nr rej (...). W wyniku tego zdarzenia on będąc pasażerem doznał obrażeń w postaci złamania wyrostka łokciowego prawego z przemieszczeniem, złamania bloczka kości ramiennej prawej, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia podbrzusza. Następnie przewieziono go do szpitala w W., gdzie przeszedł zabieg operacyjny. W dniach 4-5.03.2013r.

przeszedł zabieg usunięcia metalu z wyrostka łokciowego prawego. Podał, że ubezpieczyciel nie kwestionował swojej odpowiedzialności za to zdarzenie i wypłacił mu zadośćuczynienie w łącznej kwocie 7000 zł, które jego zdaniem nie jest odpowiednim. W ocenie powoda odpowiednim zadośćuczynieniem może być jednorazowa dopłata kwoty 18.000 zł. Powód wskazał, że wypadek, któremu uległ znacznie wpłynął na funkcjonowanie jego rodziny, jest bezrobotny, obawia się, że nie będzie mógł dalej pracować w zawodzie spawacza, w razie zmiany warunków atmosferycznych bądź większego wysiłku odczuwa ból prawej ręki, na której ma także szpetną bliznę pooperacyjną, nie odzyskał sprawności sprzed wypadku. Jako datę wymagalności roszczenia powód podał dzień 17 lipca 2013r. tj. dzień w którym odmówiono mu dopłaty zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew (k. 61-64) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zaznaczył, że w jego ocenie wysokość otrzymanego przez powoda zadośćuczynienia w kwocie 7000 zł jest adekwatna do rozmiaru doznanej krzywdy. W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3.09.2012r. na drodze K-10 pomiędzy miejscowościami W.-L. kierujący autobusem marki S. o nr rej (...), P. F., na prostym odcinku drogi na skutek niedostosowania prędkości do panujących warunków drogowych i nie zachowania należytego odstępstwa za poprzedzającym pojazdem uderzył w tył pojazdu marki S. (...) o nr rej (...). W wyniku tego zdarzenia powód T. K. będąc pasażerem doznał obrażeń w postaci złamania wyrostka łokciowego prawego z przemieszczeniem, złamania bloczka kości ramiennej prawej, stłuczenia klatki piersiowej, stłuczenia podbrzusza. Z miejsca wypadku przewieziono go do szpitala w W., gdzie przeszedł zabieg operacyjny. Ze szpitala wypisano go 7.09.2012r. W dniach 4-5.03.2013r. w Szpitalu (...) w S. przeszedł zabieg usunięcia metalu z wyrostka łokciowego prawego. Ze szpitala wypisano go ze wskazaniem zmiany opatrunku, kontroli w porani ortopedycznej, elewacji kończyny górnej w chuście trójkątnej oraz przyjmowania zapisanych leków.

Sprawca wypadku w dniu zdarzenia miał zawartą umowę oc z (...) spółce akcyjnej w W..

bezsporne, a nadto dowód:

- karta informacyjna k. 8,
- skierowanie k. 9,
- karta informacyjna k. 10,
- skierowanie do poradni specjalistycznej k. 11,
- zaświadczenie o stanie zdrowia k. 12,
- dokumentacja lekarska k. 107-136,
- historia choroby k. 139-144,
- dokumentacja lekarska k. 156-160,
- zeznania J. K. k. 162-163,
- zeznania R. K. k. 163-164,
- opinia biegłego H. M. k. 271-274

- zeznania powoda k. 265-266.

T. K. uległ także wypadkowi przy pracy w 2011r. Daniu w którym doznał urazu czaszkowo-mózgowego z pourazowym porażeniem zwieracza OL z retinopatia centralną P..

bezsporne, a nadto dowód:

- zeznania powoda k. 265-266.

W 2012 i 2013r. powód korzystał z pomocy psychiatry T. M.. Lekarz rozpoznał u niego organiczne zaburzenia osobowości i depresyjność. Zalecił leczenie farmakologiczne.

Dowód:

- dokumentacja lekarska k. 92-104

- zeznania świadka T. M. k. 209-211

Dysfunkcje zdrowia psychicznego powoda mają charakter złożony składają się na to zaburzenia związane z uszkodzeniem w 2011r. płatów czołowych, zaburzenia stresowe związane z wypadkiem samochodowym w 2012r. oraz zaburzenia związane z przewlekłym bólem z powodu leczenia złamania prawej ręki, doświadczeniem dyskomfortu i bezsenności . U powoda występują objawy zespołu płata czołowego i zaburzenia stresowe pourazowe. Uszczerbek na zdrowiu powoda związany z wypadkiem z dnia 3.09.2012r. wynosi 5%. U powoda występują objawy zaburzeń stresowych pourazowych, które stanowią wskazania do terapii, jednak uszkodzenia płatów czołowych w wyniku wypadku z 2011r., powodują, że możliwość oddziaływania terapeutycznego są ograniczone. Na skutek wypadku z 3.09.2012r. powód doznał przewlekłego cierpienia psychicznego związanego z doświadczaniem bólu fizycznego, do chwili obecnej doświadcza cierpienia psychicznego pod postacią nieuzasadnionego lęku, który pojawia się w sytuacjach kojarzących mu się z wypadkiem z dnia 30.09.2012r. powód wymaga wsparcia przy podejmowaniu ważnych decyzji życiowych.

dowód:

- opinia biegłej K. B. k. 173-181,

- uzupełniające opinie biegłej K. B. k. 220, 234-235, 264-265.

W związku z przebytych w wyniku wypadku z dnia 3.09.2012r. złamaniem wyrostka łokciowego prawego i złamania bloczka kości ramiennej prawej u powoda wystąpił 2% uszczerbek na zdrowiu. Aktualnie u powoda nie stwierdza się istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu poza nieznacznym osłabieniem siły mięśniowej kończyny górnej prawej . Staw łokciowy prawy o pełnej ruchomości, stabilny. Z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych stawu łokciowego dnia 4.03.2013r. usunięto metal zespalający, po czym w krótkim czasie ustąpiły dolegliwości bólowe stawu. W okresie pooperacyjnym nasiliły się stany lekowe z powodu których powód leczył się w (...)

Psychicznego. Aktualnie funkcja stawu łokciowego nie jest upośledzona, przebyte złamania mogą powodować wcześniejsze wystąpienie zmian zwyrodnieniowych. Dolegliwości bólowe utrudniające mycie, ubieranie się mogły występować u powoda przez okres około 6 tygodni.

Dowód:

- opinia biegłego H. M. k. 271-274.

Powód jest zdolny do wykonywania pracy spawacza a także pomocnika montera.

Dowód:

- opinia biegłej J. P. j. k. 317-319.

Uraz z 3.09.2012r. nie był przedmiotem orzekania przez lekarza orzecznika ani przez komisję lekarską ZUS.

Dowód:

- pismo z 4.06.2014r. k. 146,

Powód zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi pismem z 17.01.2013r.. Po przeprowadzonym postępowaniu pozwany wypłacił powodowi kwotę 7000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 146 zł tytułem odszkodowania.

bezsporne.

- dokumentacja z postępowania likwidacyjnego k. 13-26, k. 66-67.

T. K. przez wypadkiem z dnia 3.09.2012r. nie pracował, gdyż wcześniej w 2011r. uległ wypadkowi przy pracy. Od początku 2017r. podjął pracę jako pomocnik monter. Szukał wcześniej pracy ale mu nie mógł jej znaleźć. Do teraz prawa ręka mu drętwieje, odczuwa jej ból przy przenoszeniu ciężkich rzeczy. Odczuwał bardzo silny ból do wyciągnięcia metalu. Wcześniej ból uniemożliwiał mu sen. Po wypadku powód rozwiódł się z żoną. Po wypadku korzystał z pomocy innych osób przy ubieraniu się przy myciu przez około 2 miesiące. Następnie po wyjęciu metalu w marcu 2013r. do czasu zagojenia rany także korzystał z pomocy osób trzecich. Powód przez jakiś czas chodził na rehabilitację ale ostatecznie zaprzestał wykonywania ćwiczeń

Dowód:

- zeznania J. K. k. 162-163,

- zeznania R. K. k. 163-164,

- zeznania powoda k. 265-266.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował, iż faktycznie doszło do wypadku komunikacyjnego, w którym uczestniczył powód, ani tego, że pojazd, który prowadzony przez sprawcę wypadku posiadał aktualne w dniu 3 września 2012 r. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany kwestionował żądanie zapłaty zadośćuczynienia co do wysokości wywodząc, że zapłata kwoty 7000 zł w pełni rekompensowała doznaną przez powoda krzywdę.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie sąd ustalił na podstawie przedłożonej przez stronę powodową dokumentacji medycznej, zeznań powoda i świadków w osobie jego rodziców. Zeznania powoda oraz świadków sąd uznał za wiarygodne, w zakresie, w jakim korespondowały one ze zgromadzonym w sprawie materiałem z dokumentów oraz z opinią biegłych sądowych. Przy tym podstawowe znaczenie dla oceny skutków zdrowotnych powstałych u powoda, miały opinie biegłych sądowych z zakresu ortopedii, psychiatrii i medycyny pracy.

W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932). Z uwagi zatem

na okoliczność, że zakres powstałej u powoda krzywdy oraz zasadność poniesionych w związku z nią kosztów były pomiędzy stronami okolicznością sporną, niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii tych biegłych sądowych.

Podstawę odpowiedzialności sprawcy wypadku stanowi art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c., przy czym objęty był on ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Odpowiedzialność pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. opiera się na treści art. 822 § 1 k.c., wedle którego przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie natomiast do treści art. 822 § 4 k.c. - uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Przesłanką powstania po stronie zakładu ubezpieczeń obowiązku odszkodowawczego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej jest odpowiedzialność ubezpieczonego za wyrządzoną szkodę, stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, póź. 1152 ze zmianami). Roszczenie powoda oparte zostało o treść art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. Zgodnie z pierwszym z powołanych przepisów w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. W myśl natomiast drugiego uregulowania, w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Dokonując ustaleń co do skutków w życiu powoda związanych z przedmiotowym wypadkiem sąd – jak już wyżej wskazano – posiłkował się przede wszystkim opiniami biegłych sądowych. Przy czym zauważyć należało, że w niniejszej sprawie sporządzone zostały trzy opinie: z zakresu psychiatrii, z zakresu ortopedii oraz z zakresu medycyny pracy. Wątpliwości pozwanego co do opinii biegłej psychiatry zostały przez nią wyjaśnione w opiniach uzupełniających, zaś do opinii ortopedy i biegłej z zakresu medycyny pracy żadna ze stron zastrzeżeń nie zgłosiła. Powyższe pozwoliło na ustalenie, że strony w pełni podzieliły zarówno metodologię biegłych, jak też i ich wnioski zawarte w opinii.

W ocenie sądu wszystkie opinie biegłych sporządzone zostały w sposób pełny i logiczny, opierając się na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie i doświadczeniu osób ją sporządzających. Z uwagi na powyższe przedmiotowe opinie biegłych sądowych jako pełnowartościowe źródło dowodowe należało uznać za podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

W dalszej kolejności ustalenia wymagała okoliczność, czy i w jaki sposób wypadek z 3 września 2012 r. wpłynął na codzienne życie powoda, a tym samym rozmiaru doznanej przez niego krzywdy. Dokonując ustalenia jej zakresu, sąd miał na względzie wiele przesłanek, w tym okoliczności, wypadku i podmiotowe uwarunkowania dotyczące powoda (w tym dotychczasowy stan zdrowia, tryb życia, wiek, jego ówczesną sytuację rodzinną i zawodową) oraz okoliczność, że proces leczenia został zakończony, a powód nie powrócił wprawdzie do trybu życia sprzed wypadku, jednak wykonuje pracę zawodową, która mu odpowiada i jest zdolny do wykonywania pracy spawacza jak tej, która obecnie wykonuje. Aktualnie nie korzysta także z pomocy lekarzy, w tym lekarza psychiatry. Istotna w niniejszej sprawie jest także okoliczność, że wpływ na stan zdrowia powoda miał również poważniejszy wypadek, któremu uległ w 2011r. Aktualnie jednak funkcja stawu łokciowego nie jest upośledzona, choć przebyte złamania mogą powodować wcześniejsze wystąpienie zmian zwyrodnieniowych. Równocześnie jednak dostrzec należało, że skutki tego wypadku przez pierwsze 6-8 tygodni po wypadku były dla powoda dotkliwe, w szczególności z powodu silnego bólu powodującego także bezsenność, trudności w myciu, ubieraniu się. U T. K. zdiagnozowano zespół zaburzeń pourazowych, oraz utrzymujących się stanów lekowych pojawiających się w sytuacjach kojarzących się powodowi z wypadkiem z dnia 3.09.2012r., a rozmiar powstałej z tego powodu krzywdy uzasadnia uznanie wypłaconego przez pozwanego zadośćuczynienia za zaniżone.

Sąd uznał, że istnieją podstawy do zapłaty przez pozwanego dalszej kwoty zadośćuczynienia, jako że doznał on rozstroju zdrowia wskutek przedmiotowego wypadku. Zadośćuczynienie ma funkcję kompensacyjną i musi być rozumiane szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (por. m.in. wyrok SN z dnia 14 lutego 2008r., sygn. II CSK 536/07, Lex nr 461725). Z kolei w wyroku z 9 listopada 2006 r. (sygn. V CSK 245/07, Lex nr 369691) Sąd Najwyższy wskazał, iż ustalenie wysokości zadośćuczynienia przewidzianego w art. 445 § 1 k.c. wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy, takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury. Mając na uwadze powołane kryteria sąd uznał, że w niniejszym stanie faktycznym żądana przez powoda kwota nie jest adekwatna do doznanej przez niego krzywdy. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lutego 2008 r. (sygn. III KK 349/07, Lex nr 395071) wskazał, iż pojęcie „sumy odpowiedniej” ma charakter niedookreślony, lecz w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, niebędącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że „wartość odpowiednia” to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego - tak fizyczne jak i psychiczne - których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest „odpowiednia” z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne.

Analizując czynniki mające wpływ na ustalenie wysokości zadośćuczynienia sąd uznał, iż kwotą odpowiednią jest 12.000 zł. Dokonując powyższych ustaleń sąd oparł się na zeznaniach powoda, świadków oraz opiniach biegłych sądowych. Powód na pewno do usunięcia metalu co miało miejsce 4.03.2013r. odczuwał bardzo silny ból prawej ręki, przez co nie mógł spać. Wpłynęło to na stan jego zdrowia psychicznego – chodził w związku z tym do psychiatry, przyjmował przepisane leki. T. K. musiał przez około 6-8 tygodni po wypadku przy myciu i ubieraniu się korzystać z pomocy osób trzecich. Biegli ocenili łączny uszczerbek na zdrowiu jakiego doznał powód na 7%

O ile zatem żądanie powoda sąd uznał za nieuzasadnione co do całości, to jednak adekwatnym w ocenie sądu było uznanie za zasadne przyznanie powodowi odszkodowania w kwocie 12.000 zł. Przy czym z uwagi na okoliczność, że powód uiszczył już na jego rzecz kwotę 7.000 zł, należna powodowi kwota to 5000 zł.

Zasądzając odsetki od powyższej kwoty sąd przychylił się w do stanowiska strony powodowej. W powołanym zakresie sąd miał na względzie brzmienie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał przy tym na względzie, iż zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Orzekając w powyższym zakresie należało mieć na uwadze, iż w razie wyrządzenia szkody czynem niedozwolonym odsetki należą się poszkodowanemu już od chwili zgłoszenia przezeń roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia. Sąd w całości podziela w tym zakresie pogląd Sądu Najwyższego, wyrażony w wyroku z dnia 18 lutego 2010 r. w sprawie II CSK 434/09, iż zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Zgodnie z art. 455 k.c. w tej bowiem chwili staje się wymagalny obowiązek sprawcy szkody do spełnienia świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika powinien być „niezwłoczny” rozumiany jako „realny”, to jest taki w którym dłużnik przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności sprawy będzie w stanie

dokonać zapłaty. Orzeczenie sądu przyznające zadośćuczynienie ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. W okolicznościach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę, że roszczenie powódki było częściowo uzasadnione, zaś zobowiązanie pozwanego miało charakter bezterminowy, powinien on co do zasady spełnić swe świadczenie w terminie 30 dni od złożenia wniosku o wypłatę odszkodowania. Należało przy tym zauważyć, iż z akt szkody nie wynikała data wpływu do pozwanego pisma powoda z dnia 17.01.2013 r. w przedmiocie zgłoszenia szkody i żądania zapłaty zadośćuczynienia. Niemniej jednak w dniu 24.01.2013 r. pozwany wydał decyzję w przedmiocie przyznanego z tego tytułu zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł, a zatem najpóźniej w tej dacie zapoznał się z treścią wezwania. Mając zatem na względzie powyższe, jak i wskazany wyżej 30-dniowy termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego, powódka była uprawniona do żądania odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty od dnia 17 lipca 2013r.

Żądanie pozwu w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość znajdowało podstawę prawną w treści art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Przy ocenie zasadności powództwa w tym zakresie, badaniu w pierwszej kolejności podlega istnienie interesu prawnego (w ustaleniu określonego stosunku prawnego lub prawa), jako jego przesłanki materialnoprawnej. W orzecznictwie słusznie wskazuje się, że w sprawach ze szkód na osobie interes prawny sprowadza się aktualnie - po uchyleniu art. 442 k.c. i wprowadzeniu art. 442(1) k.c., szczególnie jego § 3- nie tyle do uchronienia poszkodowanego przed ewentualnym przedawnieniem roszczenia, co do uchronienia go od trudności dowodowych pojawiających się, gdy szkoda ujawnia się na długo po wystąpieniu zdarzenia sprawczego, z zastrzeżeniem oczywiście, że każdy przypadek wymaga jednostkowego badania (vide Sąd Najwyższy w: uchwale z dnia 24 lutego 2009 roku, III CZP 2/09, LEX nr 483372; wyroku z 11 marca 2010 roku, IV CSK 410/09, LEX nr 678021).

Powód nie uzasadnił tego żądania. Pozwany zaś nie kwestionował co zasady swojej odpowiedzialność za szkodę, w tym krzywdę doznaną przez powoda w wyniku przedmiotowego wypadku, czemu dał wyraz zarówno w postępowaniu likwidacyjnym, jak i w toku niniejszego postępowania sądowego. Spór dotyczył jedynie wysokości należnego powodowi świadczenia. Z tego względu - biorąc także pod uwagę, że prawomocny wyrok wydany w niniejszej sprawie będzie wiązał w przyszłości zarówno strony, jak i inne sądy w zakresie samej zasady odpowiedzialności - uznać trzeba, że aktualne nie zachodzi niepewność co do treści stosunku prawnego łączącego strony w zakresie istnienia zobowiązania pozwanego do naprawienia szkody, która u powoda ujawni się także w przyszłości. Zaznaczyć trzeba, że ustalenie samej zasady odpowiedzialności nie będzie miało wpływu na konieczność ustalenia w ewentualnym kolejnym procesie sądowym powstania szkody i jej wysokości.

W konsekwencji Sąd uznał, że powód nie ma interesu prawnego w zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanego za wszystkie możliwe wystąpić w przyszłości u powódki skutki będące następstwem wypadku z dnia 3.09.2013 roku. Z tego względu powództwo w tym zakresie należało oddalić.

W świetle powyższego sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwotę 5000 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r, o czym orzeczono w punkcie pierwszym oddalając powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzeczono w punkcie drugim.

O kosztach postępowania przy uwzględnieniu wyniku procesu orzeczono w punkcie trzecim wyroku w oparciu o przepisy art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 100 zd. 1 k.p.c. i art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.05.167.1398 z późn. zm.) oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (t. j.: Dz. U. z 2013 r. Nr 461 ze zm.). Powód wygrał spór w 26%, zaś pozwany w 74%. Koszty poniesione przez powoda, który został w całości zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych to wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 2400 zł i koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Koszty poniesione przez pozwanego kwoto także kwota 2417 zł. Mając na uwadze wynik postępowania zasądzone od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1161 zł

Wydatki związane z przeprowadzeniem dowodu z opinii biegłych sądowych stanowiły kwotę 3430,59 zł i w całości pokryte zostały z sum budżetowych. W tym stanie rzeczy Sąd w punkcie IV i V na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010r. Nr 90 poz. 594 ze zm.) rozstrzygnął w przedmiocie wyżej opisanych nieuiszczonych kosztów sądowych. Strona pozwana przegrała niniejszą sprawę w 26 %, co uzasadniało pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwoty 891 zł,. Natomiast uznając, że sprawie istnieją okoliczności wskazane wart. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążania powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi, mając na uwadze charakter sprawy, stan zdrowia pozwanego i jego sytuację materialną.

SSR Dagmara Gałuszko

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...),
3. (...).